

אורג"ית הצואה שהוצגה ב"סרט מחוק"

לא היתה פרי הדימיון * היא חלק

מההווי בקהילה פסיכולוגית חדשה

קייבוי המיון

היוגוסלבי (מיסחרי האורגניזם) שברח לי מערב, לא המציא את הסצינה המטורפת של אורגית הצואה. זו בוצעה על-ידי הפאציניטים של הפסיכיאטר הווינאי אוטו מיהל, המקיים קהילה של אנשים המנסים להשתחרר מן המופרעות שלהם ע"י העי-לאת פסיכודרמות שבהן הם מבקשים להיפטר מכל המעצורים שניכפו עליהם מאז ילדותם.

הם קיימים לא רק בקולנוע. כמה מאות אנשים מאורגנים כיום כמה שקרוי "אירי-גון הפסיכואנליזה הטיפעולית", מיסודו של אוטו מיהל. הם חיים בקיבוצים מינייים, מכנים את עצמם "ילדי האושר". להלן דיווחו של נילס קומר, שהוא דיווח עיתונאי ראשון על ביקור בקיבוץ המיון.

מי ששונא

את אבא-אמא

ילדיה הפכה בכניסה לבית מס' 90 ברחוב בילוב מכוסים שיכבה עבה של חלודה וליכלוך, עד שבקושי ניתן לפענחם: "אלברט הארטן, מפעל לייצור סיגרים", "ארנסט שולצה, מוצרי גומי", פועל תורכי שאליו פנינו בשאלה, משיב לנו: "אני זה, אני לא יודע" אשה בגילי העמידה מזדעזעת, כאילו שאלנה היכן השאול, ילד קטן מציץ עלינו מתוך כניסה אפלה. שתי ילדות משחקות ברחוב, וקצב ריקוד סגנו מגיע אלינו מרחוק, אנו ניצרי בים מול שלט צהוב: "אירגון הפסיכוי-

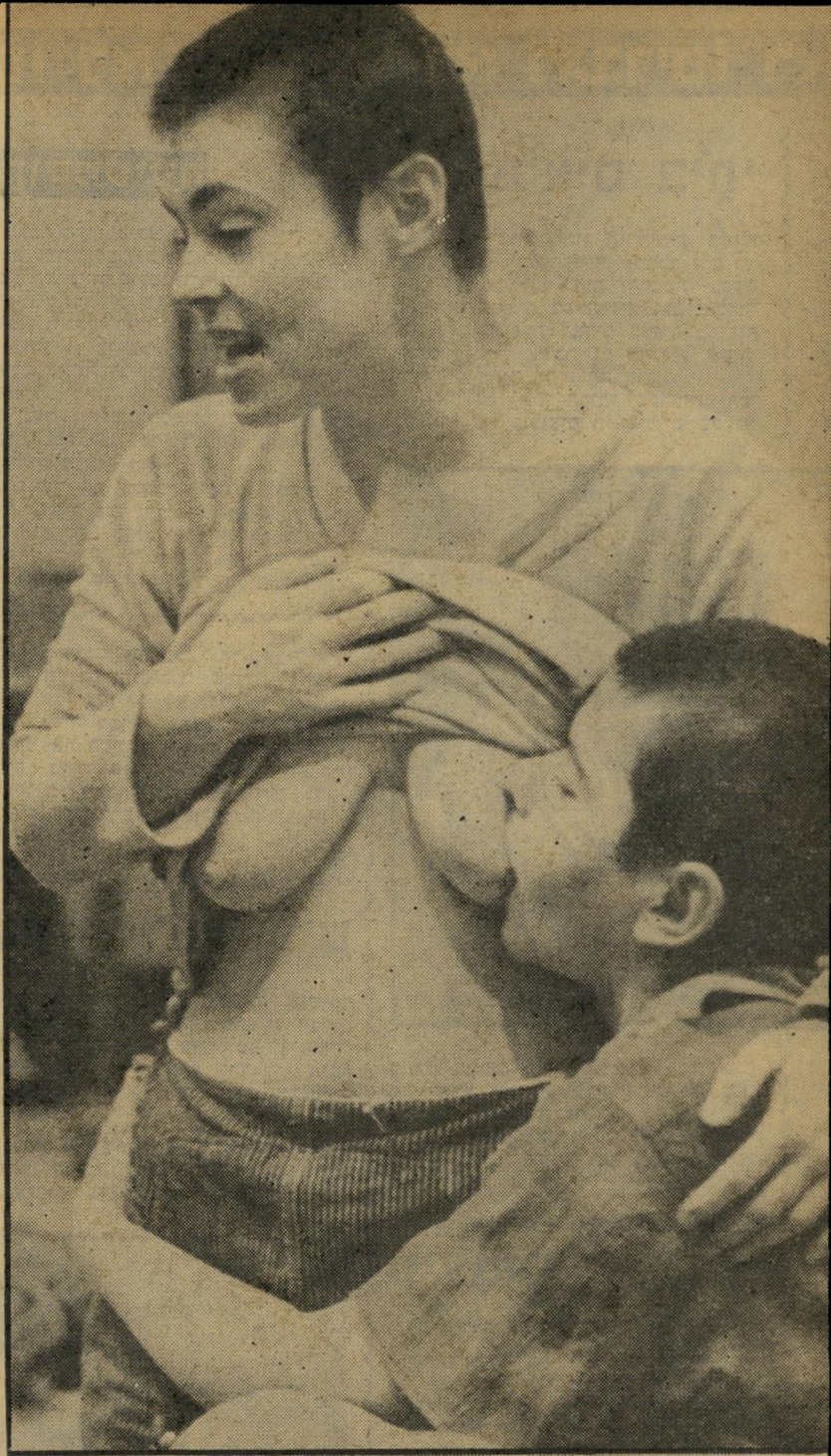
את היתה אחת הסצנות המזעזעות ביותר שניראו אי-פעם על בד הקולנוע. חבורת הגברים והנשים בעירום, שראי-שיהם מגולחים, ערכו אורגיה של צואה. הם רוקנו את בני-מעיהם אל תוך צל-חות השולחן, השליכו אתריכך את הי-צואה זה בזה, נמרחו בה מכף-רגל ועד ראש. אתריכך לחצו על ביטנו של אחד מחבריהם, שצעק וצווח כמו חזיר נשחט, עד שהתרוקנה מכל תוכן. רק כאשר שטר פו אותו מהצואה שנמרחת עליו החלו לגפסו כתינוק בן-יומו, עד שניפנף ברגליו והטיל את מימיו קבל עם ועדה, או פידרו את עורו ויצאו במחול, עירומים כביוסי-היוולדם.

היתה זו האורגיה הגדולה בסירטו של דו"אן מאקאבייב, סרט מחוק. היא נועדה להמחיש, לדיברי יוצרה, את המיזבלה הי-אנושית, שהיא מקום-המיפגש היחיד בין המזרח והמערב.

הרושם המזעזע שהותירה סצינה זו היה כה עז שהצנזור הישראלי, שנהג בסרט זה לפנים משורת-הדין והתייחס גם אל קיטעי הפורנוגרפיה שבו כאל יצירת-אמנות, נאלץ לחתוך מן הסצנה כמה קטעים.

למעשה היוותה סצנה קולנועית זו את גולת הכותרת של סירטו של מאקאבייב. היא ביטאה את המסר שלו, שעל פיו יש צורך בחינוך-חדש של האנושות כולה, השקועה בתוך מה שקרוי בעברית "חרא".

רק צופים מעטים מבין אלה שחוו בסרט ידעו כי מאקאבייב, גאון הקולנוע

יניקה מהמורה

הטירונית קתלין, שזהייתה הצטרפה לקיבוץ המיון הווינאי, יונקת משדי מורתה, תרזה כשצוקי בת השלוש, בתה של תרזה, יושבת ליד אמה. זהו מחזה יום-יומי בקיבוץ המיון, שבו משתח-ררים החברים מכל מעצוריהם כדי לתת ביטוי לעצמיותם. תרזה וקתלין באו ממישפחות בורגניות; אביה של תרזה הוא עורך ראשי של עיתון וינאי, ואביה של קתלין שגריר.

בחירה במורפאה הבדיקה הרפואית של חברי קיבוץ המיון היא חובה. אנשי הקיבוץ האחרים רשאים להיות נר-כחים בבדיקות, גם האינטימיות ביותר, כדי שיוכלו לממש את זכותם לבחור את בנות זוגם.

ביטוי עצמי המצטרפים לקיבוץ המיון באים לשם עם נשותיהם וילדיהם. חברי הקיבוץ מעודדים את ילדיהם לבטא את עצמם כבר מגיל רך מאד. בתמונה נראים ילדים ורוקדים בשעת הפנינג שעורכים חובבי האירגון.